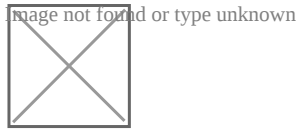

Ο φίλος στην ανάγκη φαίνεται

/ [Πεμπτούσία](#)

[lagos_filos](#)

Μια φορά ένας λαγός είχε πολλούς φίλους και καμάρωνε γι' αυτό.

«Δεν υπάρχει ζώο που να μην είναι φίλος μου, είμαι πολύ τυχερός», σκεφτόταν και χαμογελούσαν και τα μουστάκια του, καθώς χοροπηδούσε μέσα στο δάσος και χαιρετούσε τα άλλα ζώα κουνώντας τ' αυτιά του.

– Ε, ε πού πάτε καλέ αλαφιασμένοι;

– Μα, κυρ λαγέ μου, δε μυρίζεις, δεν ακούς; Έρχονται τα λαγωνικά... Παίρνω τα σκιουράκια μου και όπου φύγει-φύγει...

Η καημένη η σκιουρίνα άρπαξε και δυο τρία φουντούκια, που μάζευε στην κουφάλα του δέντρου μαζί με τα σκιουράκια της και χάθηκε πηδώντας από κλαρί σε κλαρί...

– Τι ανάγκη έχω εγώ, σιγά μη φοβηθώ κάθε φορά που θα έρχονται δυο τρεις σκύλοι για κυνήγι! Εμένα μ' αγαπάν όλα τα ζώα και θα με βοηθήσουν έτσι κι αλλιώς...

Και μια και δυο ο καλός μας ο λαγός τρέχει στο άλογο και το παρακαλά να τον πάρει στην πλάτη του και να τον πάει μακριά, μη τον πιάσουν οι σκύλοι.

– Καλέ μου λαγέ, είπε διστακτικά το άλογο, διπλώνοντας αμήχανα το μπροστινό του πόδι, πολύ θα ήθελα να βοηθήσω αλλά με καλεί σε επείγουσα δουλειά ο αφέντης μου. Εσύ όμως που έχεις τόσους φίλους, σίγουρα θα βρεις κάποιον να σε βοηθήσει.

Μια και δυο λοιπόν ο λαγός μας βρίσκει τον ταύρο.

– Ταύρε μου, καλέ μου φίλε, θα διώξεις τα σκυλιά με τα κέρατά σου, να με προφυλάξεις;

- Α, κυρ λαγέ μου, ξέρεις πόσο θέλω να σ' ευχαριστήσω. Έλα όμως που ο αφεντικός μου θέλει να με ζέψει στο αλέτρι και τι να κάνω τώρα! Γιατί δεν πας στον φίλο μας, τον τράγο;

Αλλά και ο τράγος και το κριάρι και το γουρούνι και ο γάιδαρος, όλοι είχαν μια δουλειά επείγουσα και δεν μπορούσαν να βοηθήσουν τον λαγό μας. Όλοι τους ορκίζονταν στη φιλία τους με τον λαγό αλλά και όλοι τους βρίσκαν πρόφαση να μη κάνουν τίποτε. Στο μεταξύ όμως οι σκύλοι, τα λαγωνικά, είχαν έρθει τόσο κοντά που ο λαγός μας έβαλε τα πόδια του στην πλάτη κι έγινε καπνός...

- Τρεχάτε ποδαράκια μου, πηδάτε πατουσάκια, φώναζε ο λαγός και, με την καρδιά στο στόμα, κατάφερε να γλιτώσει.

- Τι να τους κάνεις τους πολλούς τους φίλους, κυρ λαγέ; **Ο καλός ο φίλος στην ανάγκη φαίνεται**, φώναξε η σκιουρίνα χωμένη στα κλαριά της βελανιδιάς, καθώς χάζεψε τον λαγό που εξαφανίστηκε στο πυκνό δάσος.

Απόδοση: Δ.Σ.

Αφήγηση: Μαρία Σαββοπούλου

Άκουσε τον μύθο:

%filos_anagi%